

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. a Mgr. Petra Sedláka, Ph.D., v právní věci žalobce **SLOT Group, a.s.**, se sídlem Karlovy Vary, Jáchymovská 142, zastoupeného Mgr. Alešem Smetankou, advokátem se sídlem Praha 1, Jungmannova 745/24, proti žalovanému **Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování**, se sídlem Brno, Malinovského nám. 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2013, č. j. MMB/0402053/2013,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 5. 11. 2013, č. j. MMB/0402053/2013, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15.342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Aleše Smetanky, advokáta se sídlem Praha 1, Jungmannova 745/24.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 13. 1. 2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2013, č. j. MMB/0402053/2013 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím bylo na základě odvolání žalobce změněno rozhodnutí o přeplatku vydané Úřadem městské části Brno-střed, odborem obchodu, dopravy a služeb (dále jen „správce poplatku“) ze dne 9. 2. 2012, č. j. 110058474/VANJ/VHA/001 (dále také „rozhodnutí o přeplatku“), a to tak, že ve výroku rozhodnutí o přeplatku se částka 141.769 Kč nahrazuje částkou 251.769 Kč. Ve zbývající části bylo odvolání zamítnuto. Citovaným rozhodnutím o přeplatku ze dne 9. 2. 2012, č. j. 110058474/VANJ/VHA/001, přitom správce poplatku rozhodl na základě § 155 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), o vrácení přeplatku na místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu ve výši 141.769 Kč.

[2] Platebním výměrem ze dne 14. 10. 2011, č. j. 110038455/VANJ/VHA/002, vyměřil správce poplatku na základě obecně závazné vyhlášky Statutárního města Brna č. 21/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále jen „vyhláška č. 21/2010“) žalobci místní poplatek za jiné technické herní zařízení za období od 1. 1. 2011 do 30. 6. 2011 v celkové výši 791.746 Kč. Současně platebním výměrem správce poplatku místní poplatek sankčně navýšil na dvojnásobek. Celková poplatková povinnost tedy činila 1.583.492 Kč. Předmětná částka byla žalobcem zaplacená na účet správce poplatku. Na základě odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 1. 2012, č. j. MMB/0004081/2012, snížil žalobci poplatkovou povinnost a zrušil navýšení místního poplatku na dvojnásobek a žalobce tak měl uhradit částku 751.746 Kč. Žalobci tak vznikl přeplatek ve výši 831.746 Kč, který však žalobci nebyl vrácen v celé výši.

[3] Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že podle žalovaného za období od 1. 7. 2011 do 31. 12. 2011 ohlásil a uhradil žalobce místní poplatek ve výši 103.804 Kč. Na základě platebního výměru ze dne 14. 10. 2011, č. j. 110038455/VANJ/VHA/002 uhradil žalobce částku 1.583.794 Kč (sic! – *pozn. krajského soudu: vzhledem k výše a dále uvedenému a vzhledem ke skutečnostem vyplývajícím ze správního spisu, se jedná o zjevnou písařskou chybu žalovaného: správně mělo být uvedeno 1.583.492 Kč*). Celkem tedy žalobce za rok 2011 uhradil částku 1.797.296 Kč. Platebním výměrem č. j. 110038455/VANJ/VHA/002 ve znění rozhodnutí o odvolání č. j. MMB/0004081/2012 byl žalobci vyměřen místní poplatek za JTHZ ve výši 751.746 Kč. Platebním výměrem č. j. 110058474/VANJ/VHA/005 ve znění rozhodnutí o odvolání č. j. MMB/0170003/2012 byl žalobci vyměřen místní poplatek ve výši 793.781 Kč. Žalobce tak měl za rok 2011 uhradit místní poplatek za JTHZ v celkové výši 1.545.527 Kč. Žalobci tak v důsledku výše uvedeného vznikl dle žalovaného přeplatek na místním poplatku za JTHZ ve výši 251.769 Kč.

II. Obsah žaloby a obsah doplnění žaloby, doručené soudu dne 6. 5. 2015

[4] Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správce poplatku o přeplatku za nezákonné, nesprávné a protiústavní. Podle žalobce žalovaný pochybil, když potvrdil postup správce poplatku, který nezákonně považoval za nedoplatek žalobce na místním poplatku rozdíl mezi správcem daně nesprávně stanoveným poplatkem za období od 1. 7. 2011 do 31. 12. 2011 a místním poplatkem za toto období tvrzeným a odvedeným, jelikož nebyly v době vydání rozhodnutí o přeplatku splněny zákonem stanovené podmínky pro to, aby na tento rozdíl mohlo být nazíráno jako na nedoplatek ve smyslu daňového řádu. Nedoplatek tak ke dni vydání rozhodnutí o přeplatku neexistoval, jelikož platební povinnost se nestala splatnou před vydáním rozhodnutí o přeplatku. Jelikož správce poplatku uvedenou skutečnost nerespektoval a přeplatek na úhradu neexistujícího nedoplatku převedl namísto toho, aby přeplatek vrátil žalobci, dopustil se tím nezákonného postupu.

[5] Dále podle žalobce žalovaný pochybil, když potvrdil postup správce poplatku, kterým správce poplatku nesprávně a nezákonně převedl přeplatek žalobce na úhradu údajného nedoplatku, i když pro tento postup nebyly splněny podmínky § 154 odst. 2 daňového řádu. Nedoplatek je definován v § 153 odst. 1 daňového řádu, přičemž počítá s kumulativním splněním dvou podmínek – neuhrazení částky daně a uplynutí dne splatnosti této částky daně. Dále pak podle žalobce je základním předpokladem existence nedoplatku, že určitá částka místního poplatku existuje, tj. že existuje místní poplatek, který byl v určité konkrétní výši vyměřen. Pokud žádná částka místního poplatku neexistuje, pak chybí předpoklad pro vznik nedoplatku. Jelikož se žalobcem tvrzená poplatková povinnost neshodovala, tak měl správce daně nejdříve vyměřit místní poplatek, tj. musel být nejdříve vydán platební výměr a doručen žalobci. V souzené věci však byl platební výměr na danou poplatkovou povinnost vydán až 2. 4. 2012, tedy takřka dva měsíce po vydání rozhodnutí o přeplatku, a nabyl právní moci až 21. 5. 2012 (zatímco rozhodnutí o přeplatku bylo vydáno již 9. 2. 2012).

[6] Navíc po podání správní žaloby se potvrdila námitka žalobce, že i při následném vyměření místního poplatku za období od 1. 7. 2011 do 31. 12. 2011 bylo správními orgány postupováno nezákonně. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2014, č. j. 31Af 96/2012-236, totiž bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru na místní poplatek za předmětné období od 1. 7. 2011 do 31. 12. 2011. Krajský soud v Brně tak potvrdil, že správní orgány postupovaly vůči žalobci při uložení poplatkové povinnosti nezákonně, přičemž právě vůči této nezákonně vyměřené poplatkové povinnosti za období od 1. 7. 2011 do 31. 12. 2011 (tzn. částka odpovídající domnělému nedoplatku), byl přeplatek žalovanému prostřednictvím rozhodnutí o přeplatku opakovaně nezákonně započítán.

[7] Žalovaný, jakož i správce poplatku, předmětnou věc podle žalobce dále nesprávně posoudili po právní stránce, když v rozporu se zákonem č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o místních poplatcích“) a zákonem č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o loteriích“), nesprávně posoudili předmět zpoplatnění místními poplatky, resp. otázku, co má být v případě provozování centrálního loterijního systému s interaktivními videoloterijními terminály (dále též jen „CLS“) považováno za

technické herní zařízení povolené Ministerstvem podle jiného právního předpisu ve smyslu § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích (a tudíž předmětem místního poplatku), a namísto CLS jako celku zpoplatnili místním poplatkem jednotlivé koncové (interaktivní videoloterijní) terminály, byť jsou tyto koncové terminály pouhými neoddělitelnými součástmi CLS, coby jednoho funkčně nedělitelného technického herního zařízení, jehož prostřednictvím jsou provozovány loterie a jiné podobné hry povolené Ministerstvem dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Navíc správní orgány nesprávně vyhodnotily předpoklady vzniku poplatkové povinnosti, když za takovýto předpoklad nepovažovaly uvedení jiného technického herního zařízení do provozu. Žalovaný, jakož i správce poplatku, navíc při svém výkladu předmětu zpoplatnění místními poplatky nezohlednili, v rozporu s ustálenou judikaturou Ústavního soudu ČR a Nejvyššího správního soudu týkající se problematiky existence více výkladů veřejnoprávní normy, obecné právní zásady in dubio pro libertate, resp. in dubio pro mitius. Tuto svou argumentaci pak v žalobě dále rozvádí.

[8] Žalovaný, dle žalobce, navíc zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, čímž porušil ústavně a mezinárodněprávně garantované právo žalobce na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tuto svou argumentaci pak v žalobě dále rozvádí.

[9] Napadené rozhodnutí, resp. platební výměr, trpí pak dalšími vadami způsobujícími nezákonnost těchto správních rozhodnutí, a to zejména stran nesprávné aplikace zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“). Tuto svou argumentaci pak v žalobě dále rozvádí. Žalobce tak navrhuje rozhodnutí žalovaného zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[10] Žalovaný ve vyjádření doručeném zdejšímu soudu dne 10. 2. 2014 uvedl, že žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se se všemi argumenty, uplatněnými v žalobě vypořádal. Některé námitky se vůbec nevztahují k obsahu napadeného rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí žalovaný pouze posuzoval, zda existuje vratitelný přeplatek na místním poplatku a v jaké výši. Přitom vycházel z vydaných pravomocných platebních výměrů a částek žalobcem skutečně uhrazených. Žalovaný navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[11] Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (ex off), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

*Zákonnost užití části přeplatku na místním poplatku na úhradu tvrzeného nedoplatku
na místním poplatku*

[12] Žalobce učinil předmětem sporu mj. otázku, zda byl správce poplatku a následně i žalovaný oprávněn použít část přeplatku na místním poplatku na úhradu tvrzeného nedoplatku na místním poplatku za období od 1. 7. 2011 do 31. 12. 2011, a zda lze na částku místního poplatku za období od 1. 7. 2011 do 31. 12. 2011 pohlížet jako na nedoplatek.

[13] Z předloženého spisového materiálu je zřejmé (a soudu jsou tyto okolnosti známy také z jeho úřední činnosti – viz řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 31Af 96/2012), že správce poplatku dne 2. 4. 2012 vydal platební výměr, č. j. 110058474/VANJ/VHA/005 (ve znění rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2012, č. j. MMB/0170003/2012) ve kterém byl žalobci vyměřen místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, za období od 1. 7. 2011 do 31. 12. 2011, v částce 793.781 Kč.

[14] Podle § 153 odst. 1 daňového řádu nedoplatek je částka daně, která není uhrazena, a uplynul již den splatnosti této daně; nedoplatek je rovněž neuhrazené příslušenství daně, u kterého již uplynul den splatnosti, popřípadě též neuhrazená částka zajištěné daně.

[15] Podle § 153 odst. 2 daňového řádu nedoplatek hradí daňový subjekt jako svůj daňový dluh; tomuto dluhu odpovídá na straně příslušného veřejného rozpočtu splatná daňová pohledávka.

[16] Podle § 139 odst. 3 daňového řádu je-li daň vyměřená správcem daně vyšší než daň tvrzená daňovým subjektem, je rozdíl splatný v náhradní lhůtě do 15 dnů ode dne právní moci platebního výměru. Ve stejné náhradní lhůtě je splatná i daň vyměřená z moci úřední.

[17] Z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že žalobce podal ohlášení k místnímu poplatku, přičemž dalším postupem v řízení bylo správcem poplatku zjištěno, že v podaném ohlášení tvrzený a následně odvedený místní poplatek se neshoduje se správcem daně zjištěným a následně i vyměřeným místním poplatkem. Správcem poplatku tak byla na základě předchozí součinnosti žalobce poplatková povinnost žalobce stanovena jako vyšší než žalobcem tvrzená poplatková povinnost. Byly tak naplněny podmínky § 139 odst. 3 daňového řádu a správcem poplatku tak měla být žalobci stanovena náhradní lhůta splatnosti částky místního poplatku, která začíná běžet ode dne nabytí právní moci platebního výměru a činí 15 dní. Dále pak žalobce podal proti platebnímu výměru ze dne 2. 4. 2012, č. j. 110058474/VANJ/VHA/005 v zákonné lhůtě odvolání, o kterém bylo rozhodnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 5. 2012, č. j. MMB/0170003/2012.

[18] Platební výměr tak v době vydání rozhodnutí o přeplatku ze dne 9. 2. 2012, č. j. 110058474/VANJ/VHA/001, nenabyl právní moci a nezačala tak běžet náhradní lhůta splatnosti podle § 139 odst. 3 daňového řádu, která měla být žalobci stanovena. Výše místního poplatku stanovená platebním výměrem ze dne 2. 4. 2012, č. j. 110058474/VANJ/VHA/005, se do vydání rozhodnutí o přeplatku ze dne 9. 2. 2012, č. j. 110058474/VANJ/VHA/001, nestala splatnou pohledávkou, a to již jen z toho důvodu, že

rozhodnutí o přeplatku bylo vydáno již cca 2 měsíce předtím, než byl vydán samotný platební výměr na místní poplatek. Nebyl tak splněn jeden z hlavních předpokladů pro vznik nedoplatku podle § 153 odst. 1 daňového řádu, neboť nedoplatkem je třeba rozumět částku daně, která dosud nebyla uhrazena, ačkoli již uplynul den její splatnosti.

[19] Nedoplatkem se tak stává vyměřený místní poplatek až marným uplynutím patnáctidenní náhradní doby splatnosti místního poplatku, která počíná běžet od právní moci platebního výměru. Správce poplatku tak nebyl oprávněn považovat místní poplatek vyměřený platebním výměrem ze dne 2. 4. 2012, č. j. 110058474/VANJ/VHA/005 (ve znění rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2012, č. j. MMB/0170003/2012), za nedoplatek, neboť do vydání rozhodnutí o přeplatku ze dne 9. 2. 2012, č. j. 110058474/VANJ/VHA/001, neuplynula lhůta splatnosti místního poplatku, kterážto ani z logiky věci uběhnout nemohla, jelikož rozhodnutí o přeplatku bylo vydáno již cca 2 měsíce předtím, než byl vydán samotný platební výměr na místní poplatek. Správce daně pochybil také tím, že žalobci neposkytl náhradní lhůtu splatnosti místního poplatku v souladu s ustanovení § 139 odst. 3 daňového řádu. Nebyly tak splněny podmínky stanovené v § 153 odst. 1 daňového řádu, aby bylo možné nahlížet na částku místního poplatku vyměřenou platebním výměrem ze dne 2. 4. 2012, č. j. 110058474/VANJ/VHA/005 (ve znění rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2012, č. j. MMB/0170003/2012), jako na nedoplatek.

[20] S žalobní námitkou neexistence nedoplatku úzce souvisí také žalobní námitka nesplnění podmínek pro postup podle § 154 odst. 2 daňového řádu a s tím související nezákonnost žalovaného rozhodnutí.

[21] Podle § 154 odst. 1 daňového řádu přeplatek je částka, o kterou úhrn plateb a vratek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu.

[22] Podle § 154 odst. 2 daňového řádu správce daně převede přeplatek na úhradu případného nedoplatku téhož daňového subjektu na jiném osobním daňovém účtu, případně na úhradu nedoplatku téhož daňového subjektu vedeného u jiného správce daně. Není-li takového nedoplatku, stává se přeplatek vratitelným přeplatkem a zůstává jako platba na dosud neuhrazenou daň na osobním daňovém účtu, na kterém je evidován. Pokud existuje odůvodněný předpoklad, že dojde do 10 dnů ode dne, kdy má být přeplatek na úhradu nedoplatku na jiném osobním daňovém účtu použit, ke vzniku povinnosti uhradit daň na stejném osobním daňovém účtu, přeplatek se na úhradu nedoplatku na jiném osobním daňovém účtu nepoužije.

[23] Jak již bylo výše uvedeno, nebyly splněny podmínky podle § 153 odst. 1 daňového řádu pro to, aby bylo možné na částku místního poplatku vyměřeného žalobci platebním výměrem ze dne 2. 4. 2012, č. j. 110058474/VANJ/VHA/005 (ve znění rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2012, č. j. MMB/0170003/2012), nahlížet v době vydání rozhodnutí o přeplatku jako na nedoplatek, neboť v době vydání rozhodnutí o přeplatku dosud nebyla částka místního poplatku splatnou. V případě, že správce poplatku použil část vratitelného přeplatku na úhradu dosud nesplatné částky místního poplatku, postupoval správce poplatku v rozporu se zákonem, neboť část přeplatku je možné převést na úhradu nedoplatku pouze

tehdy, pokud tento nedoplatek na osobním daňovém účtu poplatníka v době vydání rozhodnutí o přeplatku existuje. V případě, že by nedoplatek byl po splnění všech zákonem stanovených podmínek na osobním daňovém účtu poplatníka evidován, správce poplatku by v případě, že by část přeplatku převedl na úhradu nedoplatku, postupoval zcela v souladu se zákonem (blíže k nakládání s přeplatkem viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 1 Afs 101/2008-60, dostupný na www.nssoud.cz).

[24] V souzeném případě však nedoplatek na osobním daňovém účtu žalobce nebyl v době vydání rozhodnutí evidován, proto nebyly splněny podmínky pro postup podle § 154 odst. 2 daňového řádu, a postup správce poplatku, který byl následně potvrzen i rozhodnutím žalovaného, je nutno považovat za rozporný se zákonem. Tento závěr je navíc umocněn tím faktem, že rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2014, č. j. 31Af 96/2012-236, bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2012, č. j. MMB/0170003/2012, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru ze dne 2. 4. 2012, č. j. 110058474/VANJ/VHA/005, na místní poplatek za předmětné období od 1. 7. 2011 do 31. 12. 2011, jelikož správní orgány postupovaly vůči žalobci při uložení poplatkové povinnosti za předmětné období nezákonně.

[25] Dále se v odůvodnění soud vypořádá s dalšími žalobcem uplatněnými námitkami, přičemž zdůrazňuje, že hodnocení otázek vznesených žalobcem v rámci podané žaloby je v obecné rovině součástí již konstantní judikatury správních soudů (srov. např. rozhodnutí Krajského soudu v Brně ve věcech sp. zn. 29Af 33/2011, event. sp. zn. 29Af 60/2011 či ev. sp. zn. 31Af 113/2011-120 nebo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 Afs 37/2013 a další). Soud proto při hodnocení námitek žalobce vycházel mimo jiné ze závěrů zaujatých i ostatními senáty zdejšího soudu a Nejvyšším správním soudem, a to s ohledem na zásadu jednoty rozhodování a předvídatelnosti soudního rozhodnutí.

Ústavněprávní argumentace

[26] Ústavní soud nálezem ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12, publ. pod č. 39/2013 Sb., zamítl návrh Krajského soudu v Hradci Králové na konstatování protiústavnosti ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., před novelizací provedenou zákonem č. 458/2011 Sb., *in eventum* na konstatování protiústavnosti části třetí zákona č. 183/2010 Sb. V odůvodnění shledal, že v předloženém případě se nejedná o protiústavní přílepek ve smyslu judikatury Ústavního soudu, ani o situaci obdobnou. Jak Poslaneckou sněmovnou, tak i Senátem byla při projednávání návrhu zákona č. 183/2010 Sb. dodržena ústavně stanovená pravidla zákonodárního procesu. V této souvislosti poukázal na § 60 odst. 2 písm. e) zákona č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, podle něhož je návrhem podávaným k projednávání věci i návrh pozměňovací. Předmětný pozměňovací návrh přitom nevybočil z omezeného prostoru vyhrazeného pozměňovacím návrhům. Vazba zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, a pozměňovacího návrhu, kterým se mění zákon o místních poplatcích, je pak dle Ústavního soudu dána ustanovením § 6 písm. d) zákona o podpoře sportu, které obcím ukládá úkol zabezpečit finanční podporu sportu ze svého rozpočtu. Ústavní soud rovněž zdůraznil, že pozměňovací návrhy týkající se změny zákona o místních poplatcích, byly v Senátu diskutovány, a to zejména z pohledu jejich souladu s ústavně předepsaným způsobem jejich přijímání.

[27] Ústavní soud tedy dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., již byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. Zdejší soud se se závěrem Ústavního soudu ztotožnil, navíc podle čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky je vykonatelný náleze Ústavního soudu závazný pro všechny orgány i osoby.

„Jiné technické herní zařízení“

[28] Žalobce dále velmi obsáhle brojil proti výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ uvedeném v ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, resp. proti tomu, že by videoloterijní terminály měly být předmětem zpoplatnění.

[29] Soud považuje za nutné nejprve upozornit na to, že není možné směšovat pojem „loterie a jiná podobná hra“ s pojmem „zařízení“, na němž je tato hra provozována. Podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích se loterií nebo jinou podobnou hrou rozumí hra, již se účastní dobrovolně každá fyzická osoba, která zaplatí vklad, jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje. Nezáleží přitom na tom, provádí-li se hra pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení. V rámci druhů loterií a jiných podobných her převažují tzv. technické hry, jejichž provozování je přímo spojeno s technickým zařízením sloužícím k provozu této hry a toto je také v jednotlivých povoleních specifikováno. Mnohdy se jedná o loterie a jiné podobné hry neupravené v části první až čtvrté zákona o loteriích a povolované Ministerstvem financí na základě zmocnění v ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Do této kategorie her jistě patří i hry provozované prostřednictvím centrálního loterního systému (včetně interaktivních videoloterijních terminálů). Tyto hry by bez povolení herního zařízení, které realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra zakomponována, nebylo možno provozovat.

[30] Pokud Ministerstvo financí povoluje loterii nebo jinou podobnou hru neuvedenou v části první až čtvrté zákona o loteriích, pak je jeho povinností vyplývající z § 50 odst. 3 tohoto zákona přiměřeně použít ustanovení části první až čtvrté citovaného zákona. To mj. ve vztahu k obsahovým náležitostem takového povolení znamená přiměřenou aplikaci ustanovení týkajících se obsahových náležitostí povolení povolujících loterie nebo jiné hry uvedené v části první až čtvrté zákona o loteriích, včetně např. schválení herního plánu, schválení umístění (jiného technického) herního zařízení apod. Nelze proto souhlasit s žalobcem v tom směru, že Ministerstvo financí povoluje pouze provozování loterie nebo jiné podobné hry, ale nikoliv již jiného technického herního zařízení nebo jinak pojmenovaného koncového zařízení. Ministerstvo financí totiž podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích žalobci povolilo provozování loterie a jiné podobné hry, a to prostřednictvím centrálního loterního systému, jenž je tvořen centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými interaktivními videoloterními terminály. Jestliže tedy Ministerstvo financí povolilo provozování loterie nebo jiné podobné hry prostřednictvím centrálního loterního systému, lze argumentací *a maiore ad minus* dojít k závěru, že současně povolilo i jejich provozování prostřednictvím jednotlivých koncových interaktivních videoloterních terminálů, resp. že povolilo provozování těchto videoloterních terminálů jako takových. Jejich provozování a umístění navíc ministerstvo v druhé části výroku tohoto rozhodnutí i schválilo.

Významový rozdíl slov „povoluje“ a „schvaluje“ je v této souvislosti minimální a důležitý je faktický dopad těchto povolení Ministerstva financí, tedy že subjekt může provozovat loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím technických herních zařízení za konkrétních podmínek na konkrétních místech.

[31] Lze tak jediné potvrdit, že Ministerstvo financí je oprávněno povolit loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím centrálního loterního systému, potažmo pomocí jednotlivých terminálů, jak ostatně potvrdil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, ve věci *„Obecně závazná vyhláška města Chrastavy“*, publ. pod č. 202/2011 Sb. (N 110/61 SbNU 625; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), v němž v odst. 46. a 47. konstatoval, že je *„přípustné, aby obec, pociťuje-li takovou místní potřebu, regulovala obecně závaznou vyhláškou vydanou podle § 50 odst. 4 loterijního zákona ve spojení s § 2 písm. e) téhož zákona umístění i ILV (interaktivních videoloterijních systémů – pozn. zdejšího soudu), případně dalších přístrojů podobných výherním hracím přístrojům, a to jako součástí širší množiny přístrojů, k jejichž provozu vydává povolení Ministerstvo financí podle § 50 odst. 3 loterijního zákona. [...] Vydáním obecně závazné vyhlášky obec nikterak nezasahuje do vlastní rozhodovací pravomoci ministerstva, které je kompetentní v případě innominátních loterií a jiných obdobných her, tj. zařízení, která nesplňují definici podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, avšak současně jsou těmito zařízením podobná, posoudit splnění všech požadavků vyplývajících z části první až čtvrté zákona, jak mu ostatně ukládá § 50 odst. 3 loterijního zákona.“*

[32] Ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích zpoplatňuje výherní hrací přístroj a jiné technické herní zařízení. Dle § 17 zákona o loteriích se výherním hracím přístrojem rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče. Jiné technické herní zařízení již v zákoně o loteriích definováno není, nicméně z logického a systematického hlediska lze mít za to, že se jedná o zařízení odlišné od výherního hracího přístroje, avšak sloužící témuž účelu. Znamená to tedy, že bude mít podobné, nikoli stejné vlastnosti. Koncový interaktivní videoloterní terminál není sám o sobě kompaktní, avšak v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku (popř. další dílčí komponenty systému) je schopen realizovat celý herní proces ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

[33] V daném případě je tedy nutno považovat za „jiné technické herní zařízení“ takové zařízení, které je odlišné od výherního hracího přístroje podle § 17 zákona o loteriích, slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry, a z pohledu funkční nedělitelnosti je schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

[34] Zde lze opětovně odkázat na již výše citovaný náleze ve věci *„Obecně závazná vyhláška města Chrastavy“*, v němž Ústavní soud dospěl v odst. 44. k závěru, *„že charakter ILV (interaktivních videoloterijních systémů – pozn. zdejšího soudu) neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu,*

aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojem podobná a sloužící témuž účelu“. To plně odpovídá závěrům nejen správce poplatku a žalovaného, ale rovněž argumentaci prezentované v tomto rozsudku.

[35] Za těchto předpokladů lze za předmět místního poplatku, tedy za „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, považovat každý Ministerstvem financí povolený (schválený) koncový interaktivní videoloterní terminál, který je součástí centrálního loterního systému, přičemž v rámci napojení na jeho centrální jednotku je schopen realizovat celý herní proces.

[36] V této souvislosti nelze opomenout celkový smysl regulace loterií a jiných podobných her. Zákodárce umožnil obcím, aby mohly ovlivňovat negativní externality vznikající na jejich území. Z tohoto hlediska je důležité, kde jsou umístěny jednotlivé koncové interaktivní videoloterní terminály. Hráče zajímá samotná hra, resp. výhra. Skutečnost, že k vygenerování výhry či prohry dojde v samotném automatu či na jiném místě prostřednictvím ostatních složek centrálního loterního systému, již pro něj není žádným způsobem důležitá. Z hlediska poplatkové povinnosti ve vztahu k zákonu o místních poplatcích je nerozhodné, na jakém principu či prostřednictvím jakého mechanismu je povolena loterie či hra provozována.

[37] Z hlediska teleologického lze odkázat i na úmysl zákonodárce při schvalování novely zavádějící předmětný poplatek. K předmětným ustanovením zákona o místních poplatcích nebyla vypracována důvodová zpráva, nicméně ze stenoáznamu pořízeného dne 23. 4. 2010, ze třetího dne 18. schůze Senátu Parlamentu České republiky k senátnímu tisku č. 259 (sedmé funkční období 2008 – 2010, www.senat.cz), vyplývá, jakým způsobem senátor Jaroslav Kubera seznámil Senát se svým pozměňovacím návrhem k novele zákona o podpoře sportu, a jaké důvody k přijetí pozměňovacího návrhu vedly: „[...] *K vlastnímu návrhu. Neříká nic jiného, než vyrovnává situaci na trhu hracích zařízení, kdy v současné době obce dostávají poplatek pouze z tzv. hracích automatů - řekněme jim jednorucí bandité, to jsou normální přístroje a proti nim stojí videoterminály, kde obce mají minimální vliv, nemohou to omezovat, protože licence dodává ministerstvo financí. Obce, které se pokoušely zabránit hazardu vyhláškami, zabránily normálním automatům a na videoterminály to nemělo vliv. Tento zákon dává videoterminály na stejnou úroveň, jako jsou klasické hrací automaty, a to tak, že dokonce předjímá i tzv. triplexy, které se chystají. To jsou další moderní přístroje, kdy se využije toho, že v zákonu to není řešeno, tak se vymyslí další nový přístroj, který není zákonem pokrytý. Na státní rozpočet to nemá žádný vliv, jen to o něco vylepší příjmy obcí a budou mít možnost podporovat neziskové organizace, případně mladé sportovce. [...]*“

[38] Obdobně tento senátor předmětný pozměňovací návrh obhajoval v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky, jak vyplývá ze stenoprotokolu ze 79. schůze Poslanecké sněmovny ze dne 18. 5. 2010, ke sněmovnímu tisku č. 756 (páté období, 2006 – 2010, www.psp.cz): „[...] *Tento zákon nedělá nic jiného, než že sjednocuje poplatek u normálních hracích automatů s poplatkem u videoterminálů bez ohledu na to, že na videoterminály dává licenci Ministerstvo financí. Nic jiného v tom zákoně není. Peníze jdou přímo do obcí a jdou přímo do obcí, kde jsou také problémy s automaty a videoterminály. [...]* Takže já vás prosím o podporu tohoto zákona, který nic neriskuje. Pokud někdo má nějaké právní rozbor, my jsme tam ošetřili i všechny další triplexy, kvartlexy a další automaty, které

v budoucnu přijdou, o kterých teď ještě ani nevíme, co technici vymyslí. Takže ony všechny jsou tam pokryté a není to nic jiného, než jestli se platí 5 tisíc u automatu normálního, tak se bude platit 5 tisíc u videoterminálu. Nic jiného tento zákon neobsahuje. [...]“

[39] Vzhledem k tomu, že zákon o loteriích je více než dvacet let starý právní předpis, který byl do doby přijetí předmětné novely (zákon č. 183/2010 Sb.) pouze jednou zásadně novelizován, je zřejmé, že tento právní předpis již dostatečně nerefletoval vývoj na loterním trhu, zejména pokud jde o nové druhy loterií a jiných podobných her i nové herní technologie (např. dálkové hraní atd.). Uvedená situace činila značné aplikační problémy jak provozovatelům, tak státní správě a obcím. Z výše citovaného odůvodnění senátora Kubery jednoznačně vyplývá úmysl zákonodárce alespoň částečně reagovat na aktuální situaci a sjednotit praxi u výherních hracích přístrojů a u jiných obdobných zařízení tak, aby nedocházelo technologickým vývojem k obcházení zákona, a tedy aby se za každý „videoterminál“ platilo stejně jako za každý „automat“.

[40] V daném případě žalobce provozoval povolenou loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím „jiného technického herního zařízení“ a toto „jiné technické herní zařízení“ bylo povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (zákona o loteriích). V případě žalobce tak byly splněny všechny zákonné podmínky pro to, aby bylo možno každý jeho povolený koncový interaktivní videoloterijní terminál centrálního loterního systému subsumovat pod zákonnou povinnost platit místní poplatek podle ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích.

K nesprávně a neúplně zjištěnému skutkovému stavu

[41] V rámci této žalobní námítky žalobce brojil proti povinnosti hradit místní poplatek s tím, že některá ze zpoplatněných zařízení nebyla v rozhodném období vůbec uvedena do provozu, příp. byla uvedena do provozu až v průběhu rozhodného období či jejich provoz byl ukončen ještě před rozhodným obdobím. Řešená námítka v první řadě předpokládá hodnocení zákonnosti vyměření poplatku ze zařízení, která byla pouze povolena, a v té souvislosti i hodnocení zákonnosti vyhlášky č. 9/2010 (resp. vyhlášky č. 21/2010).

[42] Uvedená otázka byla řešena detailně ve vztahu k vyhlášce statutárního města Brna č. 9/2010 Nejvyšším správním soudem v rozhodnutí ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013-26, na které soud na tomto místě odkazuje, a ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl:

„[30.] Za druhé je třeba posoudit, zda místnímu poplatku podléhá pouze provozovaný interaktivní videoloterní terminál nebo je pro vyměření poplatku rozhodné jeho povolení kompetentním orgánem (Ministerstvem financí).

[31.] Jak bylo citováno výše (bod 18), podle dotčeného ustanovení § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích platilo, že „poplatku... podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí.“ Článek 2 vyhlášky č. 9/2010 stanoví, že „poplatku podléhá každý povolený výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“. Svým zněním tedy doslovně kopíruje druhou část první věty dotčeného ustanovení a nikterak proto nevybočuje z textu zákona.

[32.] Se stěžovatelem lze částečně souhlasit v tom, že znění citovaného ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích je do určité míry nejednoznačné, protože zatímco jeho první část

hovoří o poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení [podobně srov. též ustanovení § 1 písm. g) stejného zákona]; dle druhé části podléhá tomuto poplatku každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení. Nejvyšší správní soud však připomíná, že zatímco pasáž „poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení“ je spíše jakýmsi označením daného poplatku, jeho faktický dopad upravuje druhá část, ve které se již hovoří o povoleném hracím přístroji. Zákonodárce takto presumoval, že v případě povolení hracího přístroje bude tento též umístěn a bude na něm hra provozována. Nekladl tedy důraz na fakt, zda je na něm ve skutečnosti daná hra provozována, nýbrž vyšel z logické domněnky, že tomu tak bude, což lze považovat za jasně vyjádřený úmysl zákonodárce.

[33.] Ostatně finanční zatížení některých aktivit bez ohledu na jejich faktické využívání není v právním řádu ojedinělé. Za příklad lze uvést povinnost vlastníka vozidla uzavřít pojistnou smlouvu o pojištění odpovědnosti dle zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla dle zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, ve znění pozdějších předpisů (tzv. povinné ručení), kdy rozhodujícím kritériem je vlastnictví vozidla a nikoli fakt, zda je dané vozidlo skutečně provozováno. Z místních poplatků pak podobně poplatek za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů musí platit též osoba, která má ve vlastnictví stavbu určenou k individuální rekreaci, byt nebo rodinný dům [srov. § 10b písm. b) zákona o místních poplatcích] a není rozhodné, zda v daném místě nějaký odpad vyprodukuje či se vůbec v dané nemovitosti zdržuje. Stejně tak může být místní poplatek za výherní hrací automat vybírán též za přístroj povolený a není nezbytné jeho faktické uvedení do provozu.

[34.] Tuto tezi potvrdil ve své judikatuře též Ústavní soud, který konstatoval, že každé ustanovení právního předpisu je nutno chápat v jeho celkovém smyslu, v kontextu s jinými ustanoveními příslušného právního předpisu i v souvislosti s celým právním řádem. Samo gramatické znění citovaného ustanovení ukazuje, že sazba poplatku nezávisí na faktickém provozu výherního hracího přístroje, tzn., že zde není prostor např. pro zohledňování otevírací doby příslušné provozovny, poruchovosti přístrojů a podobně, nýbrž že se jedná o poplatek paušální, který se hradí za určité časové období. (I. ÚS 249/99; publ. pod č. U 55/15 SbNU 309).

[35.] Pokud tedy citovaná vyhláška č. 9/2010 stanovila za rozhodnou skutečnost povolení daného automatu Ministerstvem financí, nepřekročila takto zákonné meze své normotvorby. Nejvyšší správní soud samozřejmě nikterak nerozporuje, že obec mohla stanovit i jinou rozhodnou skutečnost pro vznik této poplatkové povinnosti a některé obce takto ve svých vyhláškách navázaly vznik poplatkové povinnosti až na samotný provoz hracího přístroje či interaktivního loterního terminálu (viz například obecně závazné vyhlášky města Luhačovice, Dlouhá Loučka, Vodňany, Vyškov apod.). Obce jsou oprávněny zakotvit určitý poplatek v méně invazní míře oproti rozsahu předpokládaném v zákoně, ale naopak nemohou zákonné hranice překročit, protože takovýto postup by musel být brán za porušení zásady vázanosti zákonem. Pokud se však obecně závazná vyhláška přidrželá doslovného znění ustanovení zákona o místních poplatcích, nelze její obsah nikterak právně zpochybňovat.“

[43] Zdejší soud pro úplnost dodává, že uvedené závěry jsou aplikovatelné i ve vztahu k vyhlášce statutárního města Brna č. 21/2010. Tato vyhláška v čl. 2 upravila předmět místního poplatku následovně: „Poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený výherní

hrací přístroj (dále jen "VHP") nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí (dále jen "jiné THZ"). " Oproti předcházející vyhlášce se tedy odlišovala pouze tím, že za slovo „poplatku“ bylo vloženo „za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“. Tím byl přepis ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích ve znění účinném do 13. 10. 2011 dokončen, neboť citované ustanovení znělo: „Poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. “

[44] S ohledem na uvedené znění ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích a vyhlášky č. 21/2010 má soud za to, že ani vyhláškou č. 21/2010 (a ani vyhláškou č. 9/2010) nebyly překročeny zákonné meze normotvorby, a to s ohledem na výklad Nejvyššího správního soudu. Správce místního poplatku a žalovaný nijak nepochybili, pokud vyměřili poplatek ze zařízení, která byla pouze povolena a nebyla uvedena do provozu.

[45] V konkrétní rovině soud musel nutně vyjít z obsahu správního spisu, z něhož zjistil, že žalobce sám nezpochybňuje ani nikdy nezpochybňoval, že by některá zařízení, za něž byl poplatek vyměřen, nebyla povolena. S ohledem na to, že byla zpoplatněna Ministerstvem financí povolená zařízení a s ohledem na to, že k jejich zpoplatnění postačovalo právě pouze povolení Ministerstva financí, není žalobní námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu důvodná, neboť nebylo pro rozhodnutí o vyměření místního poplatku podstatné, zda byla zpoplatněná zařízení uvedena do provozu nebo zda byla v příslušné herně vůbec umístěna.

Zásada in dubio pro mitius

[46] V rozhodnutí ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013-26 se Nejvyšší správní soud vyjádřil také k námitce porušení zásady *in dubio mitius* event. *in dubio pro libertate*, namítané i v souzených věcech, když uvedl, že „[37.]K námitkám stěžovatele, že byla v jeho případě prolomena v jeho neprospěch zásada *in dubio pro mitius*, Nejvyšší správní soud dodává, že tato zásada skutečně představuje jednu ze základních zásad správního (a potažmo celého veřejného) práva. Tento princip však nelze vykládat natolik široce, že by jakoukoli odlišnou interpretaci právní normy podanou stěžovatelem měly správní orgány zohlednit jakožto dvojí výklad. Jak pravil Ústavní soud, „v právním státě je třeba tvorbě právních předpisů věnovat nejvyšší péči. Přesto se však nelze vyhnout víceznačností, což plyne jak z povahy jazyka samotného, tak z abstraktnosti právních norem, jakož i z omezenosti lidského poznání, stejně jako z dynamické povahy sociální reality.“ (III. ÚS 783/06, publ. pod č. 210/2007) Uvedená víceznačnost však musí dosáhnout obecně přijatelné míry a musí jít o rovnocenný konkurenční výklad práva, ne pouze o výklad obtížně obhajitelný; v takové situaci aplikace zásady *in dubio pro mitius* nepřipadá v úvahu. A právě výklad předestřený stěžovatelem vychází z významně formalistických až technologických hledisek a naprosto nezohledňuje smysl a účel dotčených norem ani předchozí judikaturu. Proto ho nelze považovat za rovnocenný výklad s výkladem poskytnutým krajským soudem či správcem poplatku a Nejvyšší správní soud tak neshledal ani porušení zásady *in dubio pro mitius*.“ Tento rozsudek je zcela aplikovatelný i na nyní posuzovanou věc.

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů

[47] Krajský soud se dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí soud musí zabývat z úřední povinnosti nad rámec dalších uplatněných žalobních námitek. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.

[48] Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k tomuto tématu (srovnej např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008 - 76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS) je zřejmé, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, například pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí; pokud je jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním; pokud z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Dále se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. I nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je soudní judikaturou bohatě zmapována. Zmínit lze například rozsudky zdejšího soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu pak pro posouzení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí platí v podstatě stejné kautely, jako pro posouzení přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18).

[49] Žalobce považuje žalobami napadené rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve vztahu k jednotlivým argumentům a odvolacím námitkám (obecné tvrzení, dále rozvedené poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 1 As 39/2004 - 75, z něhož je zdůrazněno, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, jakými úvahami byl správní orgán veden při posuzování jednotlivých odvolacích důvodů). K tomu soud uvádí, že rozhodnutí žalovaného je sice stručné, ale je postaveno na řádně uvedených ustanovení zákona či vyhlášek a v napadeném rozhodnutí byly žalovaným vypořádány všechny žalobcem uplatněné odvolací námitky. Nelze tak dospět k závěru, že by žalovaného rozhodnutí neobsahovalo zákonnou úpravu, o kterou se opírá,

a neobsahovalo vypořádání některé z odvolacích námitek a následkem tohoto nedostatku by tak bylo nutné žalovaného rozhodnutí považovat z tohoto důvodu za nepřezkoumatelné.

[50] Zdejší soud také nemůže přisvědčit tvrzení, že ustanovení obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 9/2010 (resp. vyhlášky č. 21/2010), která v přechodných ustanoveních upravovala vznik poplatkové povinnosti pro zařízení, povolená před účinností vyhlášek, byla rozporná či dokonce nezákonná. Jedná se totiž o klasická přechodná ustanovení, upravující po dobu po účinnosti právního předpisu právní vztahy, vzniklé před jeho účinností a nelze z jejich právní úpravy konstatovat jejich retroaktivitu. Správce poplatku (příp. žalovaný) také řádně a zcela zákonně postupoval při vyměření tohoto poplatku na základě výše uvedené vyhlášky a nelze v jeho rozhodnutí v tomto ohledu spatřovat cokoli nezákonného. Krajský soud také musí konstatovat, že vyhláška č. 9/2010 (resp. vyhláška č. 21/2010), stanoví jasná a logická pravidla pro výpočet poplatku za zařízení povolené jen po část zpoplatněného období. Základem pro výpočet je počet kalendářních dní v příslušném roce. Podstatné je, že sazba poplatku je po celý rok neměnná, její výše tedy nezávisí na tom, v kterém čtvrtletí došlo ke vzniku či zániku příslušného povolení. Žalovaný (resp. správce poplatku) toto pravidlo aplikovali zcela v souladu s předmětnou vyhláškou. Zdejší soud dále konstatuje, že je z platebního výměru, příp. napadeného rozhodnutí, naprosto dostatečně seznatelné vymezení okamžiku vzniku poplatkové povinnosti ve vztahu k jednotlivým zpoplatněným koncovým terminálům a DTHZ. Správce poplatku (příp. žalovaný) tak učinil formou přehledné tabulky „výpočet místního poplatku“ ve svém rozhodnutí. Žalovaný pak toto také řádně odůvodnil v napadeném rozhodnutí a s jeho závěry se zdejší soud zcela ztotožňuje a na tyto dílčí závěry stran této žalobní námitky odkazuje na vypořádání, jak provedl žalovaný, v napadeném rozhodnutí, které je po věcné stránce zcela souladné s právním názorem zdejšího soudu. Krajský soud tedy uzavírá, že má z předložené spisové dokumentace za jednoznačně prokázané, že ve všech nyní řešených případech vznikla žalobci poplatková povinnost dle předmětných zákonných ustanovení a dle obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 9/2010 (resp. vyhlášky č. 21/2010), tato byla zákonně a zcela přezkoumatelně odůvodněna a uvedená žalobní námitka je tedy nedůvodná. Zdejší soud pak závěrem shledává, že krom již výše uvedeného napadené rozhodnutí dalšími vadami způsobujícími jeho nezákonnost, netrpí, a v ostatním došlo ze strany správních orgánů ke správné aplikaci ustanovení daňového řádu a příslušných právních předpisů.

[51] S ohledem na vše výše uvedené lze tedy shrnout, že krajský soud shledal žalobu důvodnou a v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil z důvodu nezákonnosti napadené rozhodnutí žalovaného; současně vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, který je v něm vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 4 a 5 s. ř. s.), a to zejména v bodech [17] až [24] tohoto rozsudku.

V. Náklady řízení

[52] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byl úspěšný žalobce zastoupen advokátem, tak mu přísluší právo na náhradu nákladů řízení dle Vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění k datu podání jednotlivých podání

(§ 15 advokátního tarifu), které představuje odměna za právní zastoupení advokátem (tarifní hodnota dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu) a to za 3 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí zastoupení, žaloba a doplnění žaloby) a 3x režijní paušál dle § 13 advokátního tarifu, celkově ve výši vyčíslené na částku 10.200 Kč bez DPH, tj. 12.342 Kč s DPH, a dále pak zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Vše tedy celkem vyčísleno na částku 15.342 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit žalobci v soudem stanovené třicetidenní lhůtě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. prosince 2015

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu